Passer du på jorden?

Herren har givet mennesket ansvar for at sørge for jorden. Spørgsmålet er, hvor godt vi klarer det i dag.

Gud har gjort os ansvarlige for jorden og alt levende på den. Hvor godt klarer vi vores ansvar?

I Lære & Pagter afsnit 59 fortæller Herren profeten Joseph Smith at "alt, hvad der kommer af jorden i dets egen årstid, er skabt til menneskers nytte og brug, både til at fryde øjet og glæde hjertet,... til at styrke legemet og til at vederkvæge sjælen."

Herren fortsætter med at fortælle os, at han med behag har givet os disse ting til vores gavn og brug, men at de skal bruges "med måde og ikke i overmål ej heller med overdrivelse" (vers 18 og 20).

Dette enkle budskabs relevans har fået forøget betydning i vores tid, hvor vi dagligt læser om de miljømæssige skader fremkaldt af menneskeskabte problemer som syreregn, for meget kuldioxid og andre kemikalier i atmosfæren, fældning af skoven samt forurening af vores have, søer og åer.

Tidsskriftet Scientific American nævner i en artikel at menne- skeheden i begyndelsen af dette århundrede ikke havde magt til radikalt at ændre det globale miljø.

I dag har vi imidlertid denne magt og resultatet er, at alvorlige, for det meste utilsigtede ændringer finder sted i luften, i vandet og på jorden omkring os. Disse ændringer overgår vores nuværende evne til at magte dem, for det meste fordi verdens financielle, sociale og politiske systemer er ude af trit med naturens processer. (Se Gro Harlem Brundtland, "How to Secure Our Common Future", Scientific American, sept. 1989, s. 190).

Engang var der måske grund til at være skeptisk over for den tanke, at vi skulle være i færd med at skade jorden på globalt plan. Men det er der ikke længere. Beviserne på, at vi skader os selv og vores jordiske hjem, hober sig op.

Et observatorium på Mauna Loa på Hawaii, der er placeret fjernt fra større industri, har konstateret en stigning på 1,5 til 2 pr. million af atmosfærisk kuldioxid siden 1958. Lignende observationer er foretaget på Sydpolen. En fortsat stigning af kuldioxid og andre gasser i atmosfæren fremkaldt af vores store forbrug af olie, kul og andre fossile brændstoffer, synes at være årsag til en generel forhøjelse af temperaturen verden over. (Se Sylvan H. Wittwer, "The Greenheouse Effect", Carlolina Biology 163:8).

Denne temperaturforhøjelse truer med at fremkalde mulige store klimaændringer i verden, som f.eks. tørke i visse egne og øget nedbør i andre.

Beviser for denne globale opvarmning fremkommer også i studier gjort af NASA, som har analyseret optegnelser helt tilbage til 1860. Disse studier viser, at den største globale temperaturforøgelse har fundet sted inden for det sidste tiår. Kuldioxid og andre gasser, fremstillet af vores industrielle samfund anses for at have skylden. (Se R.A. Haughton og G. M. Woodwell, "Global Climatic Change", Scientific American, april 1989, s. 37).

I Lære & Pagter 104:17 siger Herren: "Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod. Jeg har beredt alle ting og givet menneskenes børn deres handlefrihed." Mit indtryk når jeg læser disse ord er, at Herren er en gavmild giver - men det var ikke en del af hans plan, at vi skulle ødelægge de gaver, han har givet os.

Skrifterne gør det klart, at vi har herredømme over jorden, men de gør også klart, hvad dette herredømme medfører: Vi skal sørge for vores hjem på denne planet og anvende ressourcerne med visdom. Det var aldrig tanken, at vi skulle misbruge dem.

Desværre ligger det i de fleste menneskers natur, at når de får myndighed, at de da begynder at udøve "uretfærdigt herredømme." (Se L&P 121:39). Jeg må indrømme, at da jeg var en ung mand, havde respekt for Guds skaberværk ikke den højeste prioritet i mit sind. Min indstilling var ikke meget forskellig fra mine venners. Sammen brugte og mis-

fortsættes næste side

fortsat fra forrige side
brugte vi naturen efter forgodtbefindende.

Spejderarbejdet belærte mig om vigtigheden af, at vi bevarer de ressourcer vi har, men af en eller anden årsag opgav jeg kun langsomt min "forbrugermentalitet".

I dag hvor jeg er uddannet som biolog og medlem af et biskopråd, finder jeg min tidligere opførsel fuldstændig ude af trit med det at være en af Guds sønner. Foragt for naturens gaver er en indstilling i modstrid med de instruktioner, vor Fader i Himlen har givet. Vi kan alle lide at nyde smukke udsigter, at opholde os i naturen. Men alt for ofte er vores vise herredømme i strid med vores behagelighed, og sædvanligvis er det vores behagelighed, der går af med sejren.

Genopbygning er undertiden muligt, selv om genopbygning med hensyn til den skade, vi forøver på vores globale miljø, herunder tilintetgørelsen af forskellige arter af dyr eller planter på det nærmeste er umulig. Hvordan gendanner man f.eks. en dyreart, der er blevet tilintetgjort?

Nogle af de skridt, der må tages for at standse denne udvikling er af global natur og vil involvere alle verdens regeringer. Men der er også ting, som vi, som enkeltpersoner kan gøre.

Hvert forår bruger vores gruppe af højpræster en lørdag formiddag på at rengøre vejkanter i nabolaget. Det er måske svært at forestille sig, hvad godt dette projekt har gjort. Men mængden af indsamlet affald forbavser os hver gang, og vi mindes derved om at affald i naturen på længere sigt kan føre til store problemer.

Hvert år hører vi om gode projekter for at forbedre miljøet. Hvorfor ikke forsøge at være mindre passiv i fremtiden og deltage lidt mere? Når vi deltager i sådanne projekter vil vores forståelse for betydningen af at passer på naturen vokse. Samtidig med at vi vender udviklingen, vil vi se, hvor meget det faktisk kræver at genoprette naturen. Vores himmelske Fader har sørget for at naturen oprindeligt selv klarede disse processer, vi er nødt til at lære at kopiere og anvende dem.

Finder vores himmelske Fader mindre behag i denne bevidste ødelæggelse af naturen, end når vi bryder Visdomsordet? Det er helt sikkert, at hvis skal blive ham lig, må vi begynde at mestre de egenskaber, der er nødvendige for at bevare og fremme livsprocesserne.

Jeg mener, at en del af vores ansvar som varetagere af denne jord, er at lære mere om disse processer og gribe de muligheder, der byder sig for at beskytte vores verdens ressourcer. Økologi og naturvidenskab bør vare af almen interesse for os. (Se L&P 88:79).

Disse ting er af største betydning for os. Når vi ser bort fra den kendsgerning, at vores personlige sikkerhed i stadig højere grad er i fare ved ødelæggelsen af miljøet, bør vi også forstå, at vi en dag vil blive stillet til ansvar for, hvordan vi forvaltede vores ressourcer. Hvad vil vi svare, når Herren spørger, hvordan vi behandlede jorden - denne gave, han gav for at glæde os, og som han bad os om at bruge med måde? □

G. Michael Alder
Biskop i Wasatch 8. Ward Salt Lake Wasatch Stake (Artikel bragt i Ensign)

Hvad vil vi svare, når Herren spørger, hvordan vi behandlede jorden?

Hvad kan du gøre?

Hermed nogle ideer til hvordan du kan være med til at forbedre miljøet:

- Find måder, hvorpå du kan mindske det personlige forbrug af energi, vand, træprodukter samt andre produkter, der stammer fra knappe ressourcer.
- Hold op med at anvende produkter, der skader miljøet.
- Genbrug metal, glas, plastik og papirprodukter.
- Vær omhyggelig med at skaffe dig af med kemisk affald på den rette måde.
- Lær mere om miljøet.
- Anlæg en nyttehave, hvis det er muligt. Lær, hvordan man komposterer.
- Hav den indstilling, at det er bedre at bevare end at forbruge.
- Vær taknemmelig.

Sangglade missionærer

Otte glade missionærer efter en optræden i Odense i maj.

Der er smagsprøver fra den danske sangskat samt flerstemmige salmer, når sangglade missionærer stiller sig op på gader og stræder over det ganske land.

Otte missionærer, der alle er under uddannelse inden for sang og musik ved universiteter i USA, har i foråret og sommeren turneret Danmark rundt og besøgt ward og grene, torve og stræder med deres smukke sang og musik. I Odense blev de endog filmet til det lokale fjernsyn.

- Formålet med vores sang er at nedbryde mure og på en anden måde røre ved menneskers hjerte, så de får et ønske om at høre om Kristi evangelium, siger søster Broomhead.

- På denne måde har vi formået at få nærmere kontakt med befolkningen, og vi har udviklet en særlig kærlighed til danskerne. Folk, som lytter til vores musik, vil ofte kontakte os for at få mere at vide om Kirken, fortsætter hun.

Tankpasser inviteres til musik-fireside

Ældste Ilskov fortæller endvidere: - En af vores mest positive oplevelser fandt sted ved vores musik-fireside i Aarhus, da to søstermissionærer inviterede tankpasseren på den tankstation, som lå i nærheden af deres hjem, til fireside. Søstrene benytter ofte telefonen på tankstationen, og da de selv er meget begejstrede for koret og Kirkens musik, inviterede de tankpasseren til fireside. Den unge mand, Ejnar Jensen, mødte op. Han var så imponeret, at han den følgende søndag kom til Kirken af sig selv, og senere ønskede han at få missionærlektierne. Han blev døbt tre uger efter, den 21. juli.

Efter at ældste Busselberg, tidligere leder af gruppen, er rejst hjem fra sin mission, og andre fra gruppen er blevet forflyttet, er der en lille eksklusiv gruppe på fire tilbage, som nu ledes af søster Broomhead.

Søster Broomhead siger: - Vi er meget glade for at synge, og vi har også lyst til at udvikle vores sangstemmer, mens vi missionerer. Vi planlægger i nærmeste fremtid at tage rundt på hospitaler og plejehjem og glæde de syge og ældre mennesker med vores sang og musik. Vi vil missionere for Kirken på en ny og spændende måde. □

Moneca Rohrmann

På strøget i august. Musikken er en god måde at formidle evangeliets budskab på. (Foto: TD)

TIL TOPS
- en fantastisk naturoplevelse!

Spejderne fra København er ankommet. (Foto: KOI)

Det var med store forventninger, at 65 danske AP-spejdere og ledere tog af sted for at deltage i den nordiske spejderjamboree ved LOM i Norge.

Vi havde fået løfte om, at denne lejr skulle blive en særlig naturoplevelse, fordi lejren lå langt inde i Jotuheimens bjerge, langt fra civilisationen. Vi skulle bestige nordens højeste bjergtinde, gå på en isbræ og undersøge bjerghuler og meget andet.

Fredag den 26. juli rullede busserne op ad grusvejen til sætergården, hvis marker man havde fundet velegnede til en nordisk lejr med ca. 450 deltagere.

Lejren lå pragtfuldt mellem to bjergkamme i enden af Bøverdalen, hvor smeltevandet fra de nærliggende sneklædte bjerge fossede forbi og forsynede lejren med dejlig frisk drikkevand.

Eneste adgang til lejren var en simpel træbro.

Pladsen var inddelt i 6 underlejre, som hver bar navn efter kendte norske personligheder. Helge Nørrung var chef for en af disse underlejre, og måtte som sådan være den som fik sine ca. 70 spejdere til at fungere og til at tage "kampen op" med de mange opgaver og udfordringer dagene bød på.

Fredag aften fandt den officielle åbning af lejren sted. Vi samledes på lejrbålspladsen, fik en dejlig velkomst fra de norske ledere og blev informeret om ugens program.

Lørdag blev lejren opbygget. Hver patrulje byggede køkkenborde, gravede kølebokse, lavede fedtfælde og meget mere.

Desuden var der mulighed for at deltage i et tjenesteprojekte for Lom Kommune. Der blev ryddet gangstier i naturen, bygget broer, ja endog en fiskerampe, som kunne bruges af handicappede.

Lørdag aften havde vi det første fælles lejrbål, hvor vi gennem "lidt sjov" skulle komme til at kende hinanden lidt bedre.

Søndag formiddag var det overskyet, og det blæste koldt. Vores regionalrepræsentant gav da også udtryk for, at det var det "koldeste" nadvermøde, han nogensinde havde overværet. Fra Danmark talte br. Dan Andersen fra Allerød ward meget fint.

Søndag eftermiddag var Lom kommune vært ved en dejlig middag. Kulden var blevet til dejlig varme, så grillmiddagen på torvet var en god oplevelse.

Derefter var det kulturen det gjaldt. Norges ældste stavkirke i Lom blev beset. Vi så en gammel sætergård, og et stenmuseum.

'Svanernes' og 'Panternes' lejre. Patruljerne blev kåret som nogle af de bedste inden for disciplin og hygiejne. (Foto: KOI)

Afsted går det over bræen. (Foto: KOI)

På vej til toppen af Galhøjpiggen. Alle var bundet sammen med reb på vej over bræen. (Foto: KOI)

Mandag skulle 'Til Tops' indfries. Vi skulle bestige nordens højeste bjerg, Galhøjpiggen på 2469 m over havet.

Vi kørte med lokale busser, som var kendt med at køre op af den hårnålesnoede bjergvej det sted, vandringen skulle begynde.

Vi gik over områder med sne og sten og tværs over en stor bræ, hvor der var farlige revner, som kunne være helt usynlige og ofte 30-40 meter dybe. Derfor skulle man være bundet sammen med snor. Nogle af os troede, at det var "turistsalgsgas", at vi skulle føres i snor, men da vi kom ud på bræen, så vi noget andet. Vi måtte springe over flere dybe revner, og nogle prøvede at synke lidt dybt ned i sneen.

Da vi nåede op, efter mange timers anstrengelser, fik vi alle en varm velkomst på toppen. En norsk spejderleder ønskede os velkommen "til tops". Vi fik samtidig udleveret 'Til Topps'-mærket, som vi nu fuldt ud berettiget kan sy på vore uniformer.

De næste dage var fuldt ud lige så spændende og mindst lige så anstrengende. Vi var på bjerg- og isgletchevandring. Eventyrbræen, blev gletchen kaldt, fordi den pressede isen sammen i spændende formationer som man kunne se mange sjove figurer i. Specielt ved denne gletche var også, at isen var 'blå', hvilket kun forekommer meget få steder i Norge. Det var en stor oplevelse at se, hvordan store naturkræfter kunne danne denne gletche, faktisk som en istid i miniformat.

fortsættes næste side

Målet er nået - Nordens højeste bjerg er indtaget. Alle kom TIL TOPS! (Foto: KOI)

fortsat fra forrige side

I Dommedalen var der to spændende grotter, den ene med en indsø, hvor der levede fisk. Vi bevægede os ca. 60 m under jorden, og nogle af passagerne var så snævre, at vi måtte "mave" os frem for at komme igennem. Nogle af drengene måtte endda bakke ud og op af grotten med benene først.

I en anden grotte gik vi på kanten af en kraftig og fossende elv ca. 3 meter under jorden. Hvis vi gled på kanten og faldt i fossen, ville vi have fået et alvorligt problem. Bjergførerne fortalte, at vi ville blive presset med vandet 60-70 meter ned, og at vi ville blive voldsomt forslået undervejs. Man tog derfor ingen chancer, og opstillede voksne førere på de mest udsatte steder for at intet skulle gå galt.

Alle drengene fik også mulighed for at klatre ca. 15 m ned af en lodret bjergside. Det krævede lidt mod og overvindelse, når man første gang lod sig fire ned. Vigtigt var det, at man forstod at kombinere sine benbevægelser i takt med den hastighed man slækkede på tovværket. Det var en spændende oplevelse, og den har nok givet nogle lysten til at forsøge sig med lidt højere bjerge.

Hele ugen igennem havde alle haft mulighed for at træne til olympiaden, som foregik torsdag. Det var ikke helt almindelige discipliner, og derfor kunne danskerne heller ikke bringe de helt store resultater til torvs, men sjovt var det at være med.

Der var discipliner som stokkebæring, mælkespandekast, kælvekast, spydkast, stangspring og kast med store sten. Senere var der forhindringsløb, hvor hvert land måtte stille med en diakon, en lærer, en præst, en 18 årig og en efter eget valg.

Det var et meget hårdt løb, hvor alle deltagerne i bagende sol måtte klare nogle meget hårde opgaver. Man måtte bl.a. løbe med 30 kg sten i en rygsæk et godt stykke op af bjerget. Herefter 75 mavebøjninger og 40 armbøjninger til hver deltager. Så skulle der hugges en kælve på ca. 15 cm i diameter, en tur med mindstmanden i en båre op over en bjergside for til sidst at krydse fossen med den stærke strøm. Vi måtte konstatere, at vi kom ind på en sidsteplads, men holdet, sammensat fra de to danske stave, gjorde en ualmindelig flot indsats, men mistede deres forspring på et af de første poster på grund af en fejlvurdering.

Om aftenen vandt vi dog en førstepræmie i kælvesavning.

Hvis vi ikke kunne gøre os gældende på sportspræstationerne, så må vi nok sige, at vi "tog stikkene hjem", da der i hver af de 6 underlejre blev udtaget den bedste spejderpatrulje i spejderdisciplin, hygiejne og sammenhold. Her blev tre danske kåret som de bedste, nemlig "Zions Ungdom" fra Slagelse, "Tigerne" fra Københavns 2. ward og "Svanerne/Tanterne" fra Odense 1.- og 2. ward. □

Gamle Ugle

Nedstigning af bjergside var en af udfordringerne. Her er det Dennis Andersen fra Odense, der er på vej ned. (Foto: KOI)

Den danske gruppe ses her samlet på en af lejrens sidste dage. (Foto: KOI)

Kirkens socialhjælp

Bror David Peacock, som er leder for Kirkens sociale hjælpetjeneste i Birmingham. (Foto: TD)

LDS Social Services, som er Kirkens sociale hjælpetjeneste, er en side af Kirken, som vi her i Danmark ikke kender ret meget til, men som ikke desto mindre findes som en del af vores nye område.

Denne sociale hjælpetjeneste har fungeret i England i godt 12 år, og betjener hovedsagelig Kirkens medlemmer, men også ikke-medlemmer kan benytte sig af den. Denne afdeling, som dækker UK og Irland har til huse i Birmingham i Midtengland.

Kontoret har fire ansatte socialarbejdere, med broder David Peacock som leder.

Kirkens sociale hjælp yder en professionel og godkendt sundhedstjeneste for Kirkens medlemmer og andre, hvilket sætter dem i stand til at følge en kurs i livet, som er i overensstemmelse med Guds frelsesplan.

- Men med kun fire ansatte, kan vi ikke klare alle problemer, siger br. David Peacock, som leder dette arbejde i denne del af vores område.

- Vi må koncentrere os om adoptioner for derved at sikre, at så mange børn som muligt bliver placeret i SDH-familier og bliver beseglet. Her ligger hovedparten af vores arbejde, fortsætter br. Peacock.

Men Kirkens socialtjeneste tager sig også af abortspørgsmål, rådgivning af homoseksuelle, af præstedømmeledere som har behov for hjælp, ligesom de besvarer de telefonopkald, som måtte komme, selv om medlemmerne ikke rådes til at ringe direkte til kontoret.

Princippet er, at al hjælp kanaliseres gennem de lokale ledere, og der findes mange vidnesbyrd om denne hjælps værdi.

Biskop Bruce Robertson fra Sutton Coldfield ward siger: - Vi havde en bror, som var homosexuel, men med hjælp fra Kirkens socialtjeneste fik vi løst denne brors problem, så han er nu lykkelig gift og far til nogle dejlige børn.

At Kirken ikke blot hjælper vore egne medlemmer bekræftes af br. Peacock.

- Vi får ofte henvendelser fra mennesker uden for Kirken, som har hørt godt om os gennem deres venner, eller som har set vores navn på et socialkontor her i landet.

- Vi havde fornylig en pige, som ringede til os, efter at have prøvet 20 andre hjælpeorganisationer. Hun havde ikke kunnet finde sig til rette med den hjælp, der var blevet foreslået. Først da hun kom til os, faldt det hele på plads for hende.

Indtil for nogle år siden tog man sig også af ægteskabelige problemer, men med 160.000 medlemmer og fire ansatte var det umuligt at betjene så mange medlemmer.

Kirkens socialtjeneste går derfor nu ud i samfundet og taler i lokalsamfundet med læger, psykologer, socialrådgivere og andre, som behandler familiens problemer.

Man forklarer vores livssyn og finder på denne måde frem til lokale kræfter, som vil kunne forstå vores univers, vore tanker og vore følelser. Der opstår som følge af denne undersøgelse en liste, som Kirkens socialtjeneste videregiver til de lokale biskopper og stavspræsidenter.

Disse ledere kan så henvise medlemmer, som har behov for professionel hjælp til disse eksperter, som Kirken har sagt "god for", og da det altsammen sker under præstedømmets ledelse, kan alle være trygge for, at det er den bedst mulige hjælp, der bliver ydet.

Som en udløber af dette arbejde, gennemfører Kirkens socialtjeneste i England og Irland workshops med Kirkens ledere i de enkelte stave og ward. Her underviser man i Kirkens sociale velfærdsprincipper og fortæller om det eksterne hjælpesystem med eksperter, som er en stor hjælp både for Kirkens medlemmer og ledere.

Det er br. Peacocks opfattelse, at det ville være dejligt, hvis denne tjeneste kunne komme flere til gode.

Kirkens nye vejledning for ledere om velfærd "Omsorg på Herrens måde" opfordrer Kirkens ledere til at gøre sig bekendt med de hjælpekilder, som findes i samfundet. Videobåndet "Omsorg for de fattige og trængende" med tilhørende studievejledning opfordrer ligeledes til passende brug af samfundets hjælpekilder under Kirkens lederes anvisning i forbindelse med ægteskabelige problemer samt andre problemer, som ikke umiddelbart kan løses.

Dette tiltag, som Kirkens socialtjeneste har iværksat, er derfor i overensstemmelse med Kirkens øvrige retningslinier, og har allerede fået stor betydning for mange medlemmer. □

Flemming Bo Pedersen

I denne bygning har den sociale hjælpetjeneste til huse. (Foto: TD)

Kald mig bare Dias!

Dias kaldes af grenspræsidenten "lamaniten i Sønderborg". (Foto: TD)

Ednalvo Ventura Dias er 30 år og bor i Sønderborg. Flere omveje har ført ham fra staten Bahia i Brasilien til Sønderborg og til evangeliet.

- Jeg sejlede i den brasilianske flåde og senere i handelsflåden. Jeg har rejst over hele verden, og jeg kan ikke se nogen årsag til, at jeg kom til Danmark, bortset fra at modtage evangeliet. På en måde føler jeg, at jeg var forberedt til at modtage evangeliet. Det er et stort privilegium.

Da Dias' skib kom til Aarhus, mødte han en pige. De skrev sammen en tid, og så blev de gift. Det var i 1981. Desværre holdt ægteskabet ikke ret længe, men det blev et farvel til søen.

En uddannelse som elektronikmekaniker førte Dias til en praktikplads i Sønderborg i 1983. Selve uddannelsen blev fuldendt i 1989, hvorefter Dias har arbejdet i Sønderborg med en enkelt smuttur i Norge. Men det er Sønderborg. der er Dias' nye hjem.

Opslugt af Mormons Bog

- Jeg mødte to missionærer på gågaden i Sønderborg. Vi talte om de tre fundamentale spørgsmål om livet: Hvor kommer jeg fra? Hvad er formålet med livet? Hvad sker der, når jeg dør? Jeg kendte intet til Kirken, jeg havde faktisk aldrig hørt om den, men jeg havde selv tænkt på disse spørgsmål. Jeg havde lidt travlt og måtte hurtigt gå igen.

- To dage efter mødte jeg de samme to missionærer igen hos nogle venner. Jeg talte meget med missionærerne og modtog en Mormons Bog. De næste to døgn gik jeg på arbejde og læste i Mormons Bog. Intet andet.

- Efter 2 Nephi vidste jeg, det var rigtigt. Og selvfølgelig har jeg senere bedt og fået det bekræftet. Missionærerne underviste mig, og efter 2. lektie bad jeg om at blive døbt. Jeg kunne ikke fornægte mit vidnesbyrd, når jeg vidste, at det var sandt.

Missionærerne ønskede dog, at Dias kom i kirke nogle gange i Sønderborg. Det forstod han godt, men han var overhovedet ikke i tvivl. Lørdag den 12. december 1988 blev han døbt.

'Og det skete'

- Min bedstemor er af indiansk afstamning, og min patriarkalske velsignelse siger, at jeg tilhører Manassa stamme. Jeg genkendte meget sprog- og kulturmæssigt fra Sydamerika. Jeg havde læst meget om indianerkulturer, og selv i dag taler mange gamle indianer på samme måde: 'Og det skete.' De vendinger fascinerede mig. Man kan ikke uden videre opfinde eller slette noget kulturelt. Den dag i dag venter mange indianere stadig besøg af en hvid gud.

- Da jeg var barn tog min bedstemor mig med i kirke

Mary Palladini, Karen Mætzke, Christian Kuntz, Søren Kuntz og Ednalvo Dias fra Sønderborg Gren foran gæstehjemmet ved templet i Stockholm. (Foto: TD)

Bror Dias, der er Sønderborg Grens kvorumspræsident, sammen med nogle af grenens medlemmer. (Foto: TD)

hver søndag. Da jeg var 12-13 år så jeg, at mange begik alle former for synd i ugens løb og blev tilgivet om søndagen. Det kunne ikke passe, så allerede der begyndte min søgen efter sandheden.

Familieaften for UV hver uge

Dias er kvorumspræsident i Sønderborg Gren. Han prioriterer de unge meget højt og en stor del af hans indsats går ud på at styrke og holde sammen på de unge.

- Fællesskab er meget vigtigt for unge. Det er godt at komme i Kirken og få noget åndeligt, men det er ikke nok. Der skal også foregå noget andet i løbet af ugen - en familieaften eller en anden aktivitet.

- Det er et problem for mange små grene, at de mister ungdommen. Vi prøver at løse problemet her i Sønderborg ved at samles hver fredag til familieaften. Hver gang er der 4-5 unge, og der er altid nogle gæster med. Der har været helt op til 5 gæster. To er blevet døbt, og vi arbejder hele tiden med nogle.

Lige nu er der en pige, der har fastsat en dåbsdato i november. Vi håber, det holder.

Da grenen for nyligt opførte "Ægteskabsbacillen" var bror Dias en af hovedkræfterne. (Foto: TD)

- Alle er involveret, og selv ikke-medlemmer kan stå for lektien. Vi prøver at skabe et fællesskab, som kan holde os sammen i Kirken.

Nøglen er åbenhed

- Jeg tror, at nøglen til både arbejdet med unge og til at missionere ligger i åbenhed. Mange 'gamle medlemmer kunne let åbne deres hjem for unge og ældre interesserede til en hyggeaften eller noget andet.

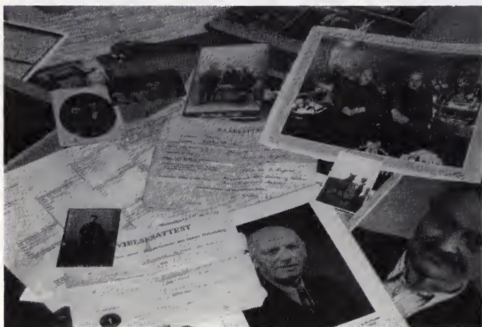
- Det er også godt at involvere missionærerne, for unge er interesseret i at møde andre unge fra et fremmed land. Hvis vi er åbne kommer missionærerne også med undersøgere, så de kan komme ind i fællesskabet, allerede inden de bliver døbt.

- At missionere kræver ikke store ressourcer eller indviklede planer. Man skal bare være åben og dele sin glæde ved evangeliet med andre, og så være villig til at servere lidt kage og saftevand.

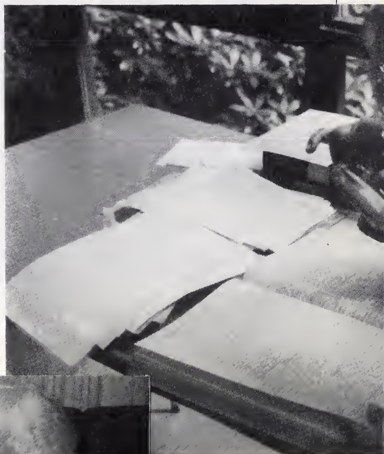
- Der er masser af muligheder, hvis man vil ofre lidt tid og kærlighed på andre. Der er ingen grænser for, hvordan vi kan tjene Herren, slutter Dias, som selv udstråler kærlighed til andre og har ført sine ideer ud i livet. □

Sv. Aage Andersen

Hvordan kommer du i gang med at fo

En af de første og bedste hjælpekilder man kan bruge i slægtsforskning er de oplysninger, man har hjemme, eller de oplysninger, som de ældre i slægten sidder inde med. Her ligger ofte uvurderlige oplysninger. (Foto: TD)

Det er sjovt og underholdende, når generationerne udveksler oplysninger. Børn elsker at høre historier om deres forældre og bedsteforældre. Lad ikke disse dejlige historier gå tabt. (Foto: TD)

Vores ansvar for at forløse de døde kan synes overvældende. Her er fem lette trin, du kan bruge om og om igen i forbindelse med dette ansvar.

1. Få et ønske om at være med til at forløse de døde

Læs om de dødes forløsning i skrifterne eller i Stjernen og deltag i søndagsskolens kursus i slægsforskning. Har du svært ved at se betydningen af de dødes forløsning, så bed Herren om hjælp. Han ved bedst af alle, hvor stor betydning forløsningen af de døde har, og han kan hjælpe dig med at forstå det.

Tænk på, hvor taknemmelig du selv er for evangeliet og for den velsignelse, det er at være medlem af Herrens kirke. Du skal vide, at du kan blive "frelser på Zions bjerg" for dine forfædre ved at give dem mulighed for at få disse samme velsignelser.

2. Indsaml oplysninger fra din familie

Den bedste kilde til oplysninger om dine forfædre er din nulevende familie. Har du forældre, bedsteforældre eller måske endog oldeforældre, onkler og tanter, så har du en rig og næsten uudtømmelig kilde til oplysninger.

- Jeg kom pludselig i tanke om noget familie, som jeg ikke havde tænkt på i årevis. Jeg skrev til dem og fik oplysninger om min mors familie flere generationer tilbage, fortæller Rita Takle fra Fredericia.

Sørg for at få så mange oplysninger af familiens ældre generationer som muligt. Brug eventuelt båndoptager, spørgeskemaer eller tag notater, når du taler med dem. Lad dem vide, at det, de kan fortælle, betyder meget for dig.

Skriv de oplysninger, du finder frem til, på en anetavle og på familiegruppeskemaer. Hold altid god orden i dine oplysninger. Hav et bestemt sted, hvor du opbevarer alle dine papirer i forbindelse med din slægtsforskning, så vigtige notater ikke pludselig bliver væk.

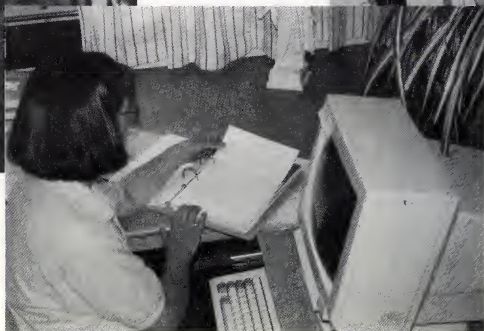
rløse dine døde?

På de forskellige arkiver landet rundt kan man få lov til at studere de originale kilder som kirkebøger, folketællinger, lægdsruller og andet relevant. (Foto: TD)

På de slægtshistoriske centre kan man bl.a. finde ud af, om der er udført ordinanser for de afdøde i slægten. Der er også stor hjælp at hente i sin almindelige slægtsforskning. (Foto: TD)

Der er stor hjælp at hente i computerteknologien. Man kan købe computerprogrammer, der gør det meget lettere og enklere at holde orden i alle sine oplysninger. Det gør det også lettere at udveksle oplysninger med familien. (Foto: TD)

3. Find ud af, hvem der kan udføres ordinanser for i templet

Nogle af de mennesker, du har fundet frem til og skrevet ned på dine familiegruppeskemaer, kan der allerede nu udføres tempel- ordinanser for. Find ud af, hvem de er, og kontroller i ordi- nanseindekset (IGI - findes på Slægtshistorisk Center og i forskellige kirkebygninger), om ordinanserne allerede er udført. Hvis ikke, så indsend navnene til templet. Oplysninger om, hvordan det gøres, finder du i hæftet "Indsendelse af navne til tempelordinanser" (fås gratis på dit kirkebibliotek). Måske kan du endog selv tage til templet og være stedfortræder for dine afdøde slægtninge.

4. Brug kilder uden for din familie

Der er mange muligheder for at forske i ens slægt, og her i Danmark er vi velsignet med mange forskellige hjælpekilder.

Landsarkiver, rigsarkivet, lokalhistoriske arkiver, stadsarkiver, militærarkiver og mange andre arkiver er behjælpelige med oplysninger.

Slægtshistoriske centre, som findes i flere af vore kirkebygninger i Danmark, er ligeledes en stor hjælp for medlemmer såvel som for ikke-medlemmer i deres slægtsforskning.

Her finder man hjælpemidler, som kan være svære at få fat i andre steder. Du kan også bede den slægtshistoriske konsulent i dit ward eller din gren om hjælp.

Aftenskolerne rundt omkring i landet tilbyder ofte kurser i slægtsforskning. Ønsker man at sætte sig ind i nogle af de bedste kilder til slægtshistoriske oplysninger er et sådant kursus meget velegnet. Mange lærere på sådanne kurser arrangerer også arkivbesøg, så man kan få sin debut på arkivet under kyndig vejledning.

Der ligger store velsignelser til dig i dette arbejde, og din kærlighed og samhørighed med din slægt vil vokse, så dit hjerte i sandhed bliver vendt mod dine forfædre (se Malakias 4:6). □

Lisbeth V. Andersen

Århus stavs pigelejr 1991

Det hændte, at der blev tid til at lave mad - her forsøger Andrea sig med spidstegte kyllinger. (Foto: DB)

Ja, så holdt Århus stav igen pigelejr. Den foregik i år i det naturskønne område ved Silkeborgsøerne, nærmere betegnet i Ry. Her var vi 45 kampberedte ungmøer plus ledere, som måtte dele vores lejrplads med millioner af myrer og myg, der nød godt af vores giftfrie blod.

Disse kære små medborgere gav anledning til en speciel konkurrence blandt Ålborgpigerne, der hver aften dystede i, hvem der havde fanget flest uindbudte gæster i deres telte. Lejren i år bar også præg af, at vi de sidste år måske har været lidt for forkælede med hensyn til toiletforhold.

Her bestod dette af tørklosetter. Det resulterede i en kraftig mineudlægning efter spadsereture i bevoksningen rundt om lejren. Det vakte også stor jubel og skrig (dog ikke fra de nærmeststående), da gassen fra gylletanken slap løs, og .... (strøget af censuren).

Men også med heiken (dog heik med poster) har vi de tidligere år slappet for meget af - mente vore ledere i hvert fald. Årets heik blev mindst dobbelt så lang som tidligere og fyldt med spidsfindige spørgsmål til egnens religiøse fortid. Vi besøgte meget ømme blandt andet Øm Kloster. Her forlod nogle piger det gamle klosterhospital særdeles blege og med meget svag puls efter på det nærmeste at have vadet rundt i skeletter.

Vi mødte også en meget selvhøjtidelig turistkontorelev og besøgte en hellig helbredende kilde. Vi må dog nok have besøgt kilden på et forkert tidspunkt, for vi gik derfra i samme tilstand, som vi kom dertil.

Hvis vi ser bort fra vores spejderarbejde, der selvfølgelig nemt kunne have fået en hvilken som helst anden spejderlejr til at blegne, (kun lidt pral - den var virkelig flot. Og den havde mange opfindsomme pift), så må vi nok sige, at onsdagens kanotur er det, der vil blive husket og talt mest om, når der bliver snakket pigelejr 1991.

En tur, hvor vore to ledere selv skulle prøve mosten. Det startede ganske 'dyller' med højt solskin og 45 piger på vej mod Himmelbjerget i kanoer ad Silkeborgsøerne med 90 tennisalbuer og et hav af vabler. Dertil to stavsledere, hvoraf den ene var bukket under for overanstrengelse. Men til sidst nåede vi dog Himmelbjerget. Om selve Himmelbjerget kan der ikke skrives ret meget; men om turen hjem: Ikke 'dyller'. Der var nærmest orkan og selvfølgelig modvind. Een stavsleder tog rutebåden hjem, den anden plus Odense 2. wards leder blev hentet efter flere timers kamp med bølgerne på Julsø. To piger gik grædende i land på en meget øde ø, men blev frelst fra en ensom sultedød af et forbipasserende ægtepar. En tredie pige hoppede i vandet og skubbede den strandede kano ud fra sivene. Resten klarede de 16 km i stiv arm. Sig ikke, at der ikke sker noget, når Århus stav tager på pigelejr.

Vi ses næste år. Til slut en lille hilsen fra Brugsen i Gammel Ry. Dens omsætning på slik og is steg til det tredobbelte i vores uge. □

Dorte Blohm Pigespejderne.

Kanoturen var meget spændende, men hård. Der blev rigtig prøvet kræfter. (Foto: DB)

Tivoli rammen om en storslået oplevelse

Mormonfolkedanserne på plænen i Tivoli. (Foto: TD)

Normalt er Plænen i Tivoli forbeholdt kunstnere i verdensformat. Mangen en berømt kunstner har fra scenens skrå brædder oplevet et af Tivolis smukkeste syn: Til højre det farveglitrende kinesiske slot - til venstre den traditionsrige glassal. Ligefrem ligger koncertsalen monumentalt som fortaler for den gamle haves snart 150 års hævdvundne traditioner.

Tivoli er stemning og fest. Ingen kan forlade den gamle have uden at være berørt af dens pulserende liv.

Fredag den 9. august var Mormondanserne i Tivoli. Engageret til en lille times underholdning fra Plænen. De har været der før og var blevet bedt om at komme igen! Det er ikke enhver dansegruppe forundt.

Programmet var flot og festligt. Fyrigt og fascinerende. De optrædende unge mennesker udstrålede netop så megen entusiasme og indlevelse, at forestillingen virkede ægte. Her var ikke tale om bestillingsarbejde og tillært professionalisme.

Med al sin amatørisme blev oplevelsen det, den skulle være: Et udtryk for det livsmod og den livsglæde, som præger disse unge mennesker.

Det er ikke let at være ung i dag - og slet ikke, hvis man er oppe imod en omgivende verdens indgroede og ofte forkerte forestillinger om "mormoner".

Derfra til ligefrem at stille sig op på en af landets mest besøgte scener og optræde med overbevisning - ja, der er i min verden temmelig langt.

Jeg er ikke medlem af 'Kirken' og bliver det såmænd nok aldrig. Men jeg er fuld af beundring for det arbejde, I udfører med jeres unge. Her er ikke tale om tvang og disciplin - snarere det modsatte.

I 1993 fylder Tivoli 150 år. Mormondanserne har i år fejret sit 25. år. Begge har de alderen med sig. Begge er de udtryk for en tradition, der udvikler sig og forholder sig til tiden. Den ene skal nok nå at fejre sit 200 år, men bevar også den anden. Med den oplevelse, forestillingen i Tivoli var, er de en flot og værdig repræsentant for Kirken. □

André Ovesen

Dyst i plankegang. (Foto: TD)

Hvordan bevarer man romantikken i ægteskabet?

Hvordan vi gjorde det:

Lis og Jørgen Nielsen.

Romantik er kreativitet i hverdagen

Det første møde, forelskelsen, brylluppet og hvedebrødsdagene er normalt forbundet med romantiske oplevelser.

Efter brylluppet kommer en hverdag, hvor det kan være svært at fastholde den romantiske stemning, som man havde i forlovelsestiden, på grund af børn, etablering af familie, karriere osv.

Romantiske oplevelser er noget, som vi har sammen som ægtepar, og som fornyer vores kærlighed til hinanden. De knytter os sammen og udvikler kreativitet og styrke til at overvinde "hverdagen" i ægteskabet.

Derfor har ægtepar ikke blot behov for romantiske oplevelser i tiden før og omkring ægteskabets indgåelse. Vi har brug for disse oplevelser gennem hele livet.

Romantiske oplevelser er som mange ting her i livet ikke noget, som kommer af sig selv. Vi må selv være med til at skabe situationer, hvor romantikken vil indfinde sig.

Vi har erfaring for, at romantiske oplevelser bedst opstår, når to ægtefæller gør noget sammen.

Der er mange ting, som ægtepar kan gøre sammen. Det behøver ikke at være aktiviteter, som adskiller sig fra vor hverdag. Man kan opleve romantikken i hverdagen. VI har personligt mødt romantikken gennem følgende aktiviteter:
- at gå og cykle en tur i naturen.
- at tage en friaften og gå i teatret.
- at sende små hilsner til hinanden, f.eks. i madpakken.
- at erklære hinanden sin kærlighed på utraditionel vis.
- at gøre ferier til særlige oplevelser.
- at holde små ferier i løbet af året.
- at gå ud og spise uden særlig grund.
- at hente hinanden fra arbejde og gøre noget impulsivt.
- at fejre særlige dage, som har betydning for vores forhold.
- at tage til templet sammen.
- at tage på en fuldtidsmission, hvor man er sammen med sin ægtefælle i alle døgnets 24 timer.

Der er mange lejligheder i hverdagen til at opleve romantiske stunder. Det kræver kreativitet og tilrettelægning. En vigtig ting ved en romantisk oplevelser er overraskelsesmomentet, det at din partner ikke kender til dit forehavende.

Vi bliver aldrig udlært i romantikkens kunst. Den bedste lærer er at prøve det. □

Lis og Jørgen Nielsen, Roskilde ward

Man må stole på hinanden

De fleste mennesker kender kun romantik gennem film og romanhæfter, men eksisterer det i det virkelige liv? Vi foretrækker at bruge ordene samhørighed og kærlighed i stedet.

Det vigtigste er at kunne stole på hinanden, at yde noget til familien, sørge for at hjælpe hinanden og sørge for, at børnene har et trygt hjem. Det er også meget vigtigt at kunne lave lidt sjov med hinanden og kunne grine sammen - eller være alvorlige sammen.

Selvfølgelig kan man godt drømme om en hel weekend - helt alene - uden børn - på et godt hotel med god mad osv., men det har vi kun oplevet en gang i de sidste 12 år, så derfor er det bedre at lave lidt sjovt sammen hver dag. □

Bodil og Knud Erik Christensen, Herning Gren.

Bodil og Knud Erik Christensen.

Lis og Hans Andersen.

Nøgleordet er OPMÆRKSOMHED!

Medens vi kom sammen og var forlovede, havde vi en indbyrdes "konkurrence". Den var hverken verbalt eller skriftligt aftalt. Vi ville blot hver for sig "gøre mest for den anden"! Den personlige opmærksomhed, vi hver især på denne måde blev genstand for, gjorde, at vi følte os værdifulde hos modparten. For jo mere man gav, jo mere fik man igen!

Denne "konkurrence" har vi reelt fortsat i de 18 år, vi har været gift. Ofte finder vi hver især små "kærlighedshilsner" i madpakken, på hovedpuden, i rejsetasken osv.

Telefonopringninger og blomster i "utide". En uopfordret hjælpende hånd. Levende lys på bordet. Morgenmad på sengen. Overraskelsen er det vigtigste - ikke opmærksomhedens art. Vi har f.eks. fået skabt en særlig tradition om at finde på den mest originale julekalender - hvert år!

Efterhånden som børnene kom, og de naturligt tog og stadig tager meget af vor fællestid, har vi fundet det meget vigtigt og inspirerende for vort indbyrdes forhold at tage os tid sammen - uden børn. Det behøver ikke at være dyre restaurantbesøg eller udlandsrejser. Man kan nemt have lige så stor glæde af en gåtur på Strøget eller en ugentlig danseaften på den lokale danseskole.

Sidst - men ikke mindst - har vi begge følt os nært knyttet til templet. De mange gange, vi har genoplevet vort første besøg i beseglingsværelset, har hjulpet os til at erindre det storslåede og smukke i vor ægteskabspagt. □

Kærlig hilsen Lis & Hans Andersen, Allerød Ward

Inge og Finn Kreiberg.

Arbejde knytter os sammen

Det eneste positive ved at blive ældre er, at ens ægtefælle også bliver det, og at man føler sig mere og mere knyttet til hinanden for hvert år, der går.

Vi er meget forskellige, og har det bedst, når vi arbejder sammen.

Arbejdet knytter os sammen, og vi mener begge, at arbejde er en velsignelse.

Til tider føler vi os dog næsten for velsignede.

Vi arbejder sammen på at nå mål, vi har sat os.

Vi arbejder sammen til hverdag i min mands firma, og i ferier arbejder vi ofte sammen for at vedligeholde vores gamle hus og lignende. □

Inge Kreiberg

Søster og bror Nordby Larsen.

Romantikken lever

Min hustru var 15 og jeg 16, da vi mødtes (for 51 år siden). Der var krig, det var mørkt, men romantikken blomstrede - vi havde jo så meget at være fælles om!

Vi blev ret tidligt gift, indrettede et lille 'dukkehjem' og var lykkelige og romantiske, da der jo ikke var de store midler. Men blot det at have hinanden, at kunne holde hinanden i hånden, gå til ro, sove ind med hinanden i hånden, hvad vi forøvrigt har gjort hver dag siden. Vi satte os forskellige mål, romantiske mål.

Det skulle være: være god, sød og kærlig mod hinanden, være opmærksomme hver dag over for hverandre, være en god kammerat, én man kan betro sig til såvel i modgang som i medgang, fremelske hinandens gode egenskaber, lade andre se, at man elsker hinanden, skabe et godt og trygt hjem, hvor børnene kan føle og mærke, at kærligheden og romantikken LEVER og er ægte.

Vores romantiske ægteskab er i dag det sammen, som den første dag, vi indledte den. □

Søster og bror Nordby Larsen, Odense 1. ward.

Herren vil komme lige så pludseligt som jerntæppet faldt

En drøm blev til virkelighed. (Foto: Church News)

Tabernakelkoret gennemførte i juni en turne igennem det centrale Europa og Sovjet. Koret afholdt 12 koncerter og sang på ni forskellige sprog. Omkring 300 af korets medlemmer deltog sammen med omkring 200 ægtefæller og hjælpere, ialt 500 mennesker. Ældste Russel M. Nelson og dennes hustru Dantzel ledsagde koret under hele turneen.

En apostels løfte

Ved en fireside for koret i forbindelse med turneen sagde ældste Nelson, at Herren har sagt: "Se, jeg vil fremskynde mit værk til sin tid", og ældste Nelson sagde, at Herrens andet komme vil ske lige så pludseligt og uforudsigeligt som kommunismens fald. De hellige verden over må være rede, og vi må forstå, at det andet komme er nært for hånden.

Forud for turneen i østeuropa afholdt Tabernakelkoret en række koncerter i Tyskland, Frankrig, Schweiz og Østrig.

37-årigt gammelt løfte indfriet

For 37 år siden besøgte Tabernakelkoret Schweiz i forbindelse med indvielsen af templeti Zollikofen. Man havde på dette tidspunkt arrangeret en koncert i Zürich, men af en eller anden årsag blev koncerten aldrig gennemført.

I forbindelse med at Tabernakelkoret nu skulle afholde koncert i Schweiz, kom et lokalt medlem med en stor 37-årig plakat, der bekendtgjorde koncerten der skulle have været afholdt dengang.

Tabernakelkorets præsident Wendell Smoot, sagde, at koret nu endelig var kommet tilbage for at opfylde sin forpligtelse.

Men for at leje den omtalte sal måtte Kirken garantere billetsalget, hvorfor et af de lokale medlemmer gav sikkerhed i sit eget hus for at garantere for billetsalget.

- Vi havde en særlig følelse hos os ved hver eneste af de koncerter, der blev givet bag det tidligere "Jerntæppe". Vi gav koncerter i Budapest, Prag, Dresden, Østberlin, Warszawa, Moskva og Leningrad, fortæller Bror og søster Sullivan.

- I Budapest havde vi en helt fantastisk koncert. Tilhørerne var så begejstrede, at de ganske enkelt ikke ville holde op med at klappe. Vi blev kaldt frem syv gange og selv derefter blev de ved, fortæller søster Sullivan.

- Efter korets koncert i Bolshoj-teatret i Moskva den 24. juni 1991 blev der afholdt en reception for flere betydningsfulde gæster fra den russiske regering. Ved denne reception rejste vicepræsidenten i Rusland, Alexander Rutskoj sig og bekendt- gjorde, at hele republikken Rusland med øjeblikkelig virkning ville blive åbnet for Jesu Kristi Kirkes missionering. Det vil formentlig føre til at Helsinki Østmissionen flytter permanent til Sovjet. □

Vivienne og Bruce Sullivan

Et begejstret publikum i Budapest kaldte koret frem otte gange. (Foto: Church News)

Når de, der er gået forud, føles nærmere end dem, vi færdes iblandt

Rita Takle fra Fredericia. (Foto: TD)

Da jeg i februar 1968 blev medlem af Kirken, ville jeg så gerne lære om alle Kirkens lærdomme. Jeg 'sugede' til mig, for at være blandt dem, der 'gjorde ret'. Jeg lærte også, at man skulle finde frem til sine første fire generationer og sende navnene til templet.

Det blev kun til nogle få navne, da jeg bestemte mig til at lade denne del af befalingerne være. Selv med god hjælp udefra blev det ikke til det store. Jeg ræsonnerede, at det nok var vigtigst at lære, hvordan man skulle være i hverdagen, så det valgte jeg at gå op i.

En tom følelse

Efter at have boet i England i 12 år og atter være kommet hjem til Danmark, følte jeg en tomhed i mit liv, en tomhed, jeg ikke kunne sætte ord på. Jeg begyndte en uddannelse og et nyt arbejde, hvilket for tiden var fyldestgørende. Jeg elskede mit job - men den tomme følelse forfulgte mig!

En af mine nære venner opmuntrede mig til at få min patriarkalske velsignelse. Heri var noget, som jeg længe undrede mig over. Herren bad mig om IKKE at kaste mig over min slægtsforskning på én gang, men han ville føre mig frem til de optegnelser, jeg havde brug for.

Min patriarkalske velsignelse ændrede meget

Der gik ikke mange måneder, efter at jeg havde fået min patriarkalske velsignelse, før der skete en stor omvæltning med mig, uden at jeg selv rigtig lagde mærke til det.

Hvornår jeg igen tog min anetavle frem, husker jeg ikke, jeg husker kun, at jeg fik en dejlig varm og rolig følelse indeni. Jeg rejste med mellemrum til arkivet i Viborg og kontaktede familie, som jeg ikke havde set i årevis.

Da jeg på et tidspunkt var kørt fast og ikke kunne komme videre, kom jeg, efter at have bedt til Herren, pludselig i tanke om min mors kusine, som jeg havde besøgt som barn. Jeg huskede, hvor hun boede, hvad hun hed, og hvad hendes mand lavede. Jeg skrev til dem og bad om nogle datoer - det var egentlig et skud i blinde.

Få dage efter kom svaret - optegnelser over min mors slægt i flere generationer. Disse oplysninger var kommet frem, da min mors kusine havde ryddet op efter sin mors død.

I dag husker jeg ikke længere, hvor denne kusine bor - det er som slettet af min hukommelse!

Det er blot én episode af mange, som jeg har oplevet i de forløbne år. På de mest utrolige måder er oplysninger om min slægt kommet mig i hænde. Jo, Herren har holdt sit løfte til mig.

Slægtsforskning er ikke blot for slægtens skyld

Mit arbejde med min slægt, der er gået forud for mig, har hjulpet mig på mange andre måder. Når jeg føler, at verden er lidt for barsk, sætter jeg mig ved mit skrivebord, hvor papirerne til min slægtsforskning altid ligger. Så er det som om, at hvert enkelt navn ikke blot er et familiemedlem, men også en ven. Sådan er det også, når jeg er i templet. Når jeg rejser hjem efter at have været i templet, har jeg altid den følelse, at der atter er føjet flere venner til dem, jeg har på jorden.

På et tidspunkt, hvor jeg var langt nede på grund af arbejdsløshed, kom et skriftsted fra Mormons Bog til mig: 'Men førend I søger efter rigdom, søg Guds rige' (Jakobs bog 2:18).

Det gik op for mig, at jeg jo havde al den tid, jeg havde brug for til at arbejde med slægtsforskning. Det blev min medicin for den uro, jeg havde i mit indre.

'Lær dem aldrig at blive trætte af at gøre det gode ... thi sådanne skal finde hvile for sjælen' (Alma 37:34). □

Rita Takle, Fredericia

Miniorgel kan købes på Nordisk Distributions Center

Ældsterne M. Russell Ballard, til venstre, James E. Faust og James M. Paramore besigtiger det nye miniorgel, som nu kan købes på Nordisk Distributions Center. (Foto: Church News)

Et elektrisk keyboard med tangenter i fuld størrelse, kan ifølge Michael Moody, der er formand for Kirkens Musikkomite, købes på Nordisk Distributions Cemter til 420 Kr.

Keyboardet kan spille enten som et klaver eller som et orgel.

- Dette længe ventede keyboard vil være en velsignelse for Kirkens medlemmer overalt i verden, især i områder hvor der er begrænset adgang til klaverer eller andre tangentinstrumenter, fortæller bror Moody.

Det nye keyboard er fremstillet i Taiwan for Kirken. Det første keyboard, der blev leveret i Salt Lake City, blev præsenteret for ældste Faust og ældste M. Russell Ballard fra De Tolvs Råd af ældste James M. Paramore fra De Halvfjerds.

Bror Moody fortæller videre at keyboardet er velegnet til at udvikle sine musikalske talenter på, ligesom det er velegnet til at spille ved familiehjemmeaftener og ved mindre møder. Det er en god måde at træne sine børn i spil, så de eventuelt en dag kan spille i Kirken ved møderne. □

Church News

Lytter til forbrydere

De sidste 10 år har bror George Hoare fra Liverpool ofte set fænglet indefra. Han er fængselsbesøgende.

I 1981 fik han tilladelse til at besøg et medlem af Kirken, der sad i fængsel. Efterhånden sørgede fængselspræsten for, at bror Hoare fik en permanent besøgstilladelse.

Hoare blev i 1985 en af fængslets tilknyttede præster. Der er repræsentanter for anglikanere, katolikker, Frelsens Hær, metodister, kvækere, en fransiskanermunk og nu bror Hoare.

- Vi besøger alle nye fanger og er til rådighed for alle, der ønsker at tale om religion, hjemlige problemer eller andre problemer, fortæller Hoare.

- Vi arbejder sammen uden hensyn til religion. Det er ikke normalt i andre fængsler, men det har vi gjort siden 1985. Vi missionerer ikke for vores tro, men på opfordring kan jeg godt fortælle om Kirken. Evnen til at lytte og forståelse af mennesker er nøglen til at være en god besøgsven. □

Nu 1800 stave

San Francisco de Macoris Stav i Den Dominikanske Republik blev dannet den 26. maj i år som stav nr. 1800.

Ældste John R. Lasater organiserede den femte stav i landet, hvor der nu er 31.400 medlemmer.

Den Dominikanske Republik blev indviet til forkyndelse af evangeliet af ældste M. Russell Ballard i 1978. □

Dansker med til indvielse af tempel i Canada

De besøgende nød at være på tempelpladsen efter indvielsesmøderne. (Foto: Church News)

Sidste dages hellige mener, at Kirkens templer er Guds hus, og derfor er intet materiale for fint eller for godt, når disse templer bygges.

Med dette i tankerne gik man i gang med at restaurere Alberta templet i Carston, Canada. Projektet varede i tre år og kostede 16 millioner dollars. Første gang templet blev indviet var i 1923, ti år efter dets påbegyndelse.

Projektet kulminerede den 22.-24. juni, da ca. 24.000 'værdige' medlemmer deltog ved indvielsesceremonierne under ledelse af Det Første Præsidentskab. Templet, der er 7.700 m2, kan rumme 2.000 mennesker på en gang. Der blev i alt afholdt 12 møder.

Mange rejste langt til åbent hus

Inden indvielsesceremonierne, og fra den 6.-15. juni, havde templet åbent hus for alle. Der kom i alt 101.519 mennesker for at besøge faciliteter, der er så smukke, at det overgår ens fantasi. 5.000 frivillige medlemmer bød velkommen, udleverede overtrækssko for at beskytte de 4.500 m2 nye tæpper, og informerede gæsterne om templernes formål.

En personlig oplevelse

Inger Rasmussen fra 4. ward i København deltog ved åbningsceremonien og fortæller: - Det var en ubeskrivelig og en helt enorm oplevelse.

- Templet er ubeskriveligt smukt. Det ligger på en høj, og man ser det som et panorama med hvidklædte bjerge i baggrunden, når man kommer kørende mod Carston, der er en lille by.

- Den voldsomme trafik og de mange mennesker, der pludselig kom til byen, skabte, på grund af en meget fin organisering, ingen problemer.

- Køen af mennesker, der ventede på at komme ind i templet, var to til tre timer lang, og hele tiden sørgede man for, at ældre og svagelige mennesker blev sat foran i køen, så de ikke skulle vente unødvendigt længe, hvilket jeg selv fik fordel af.

- For at takke og ære de 5000 frivillige medlemmer afholdt man et åndeligt møde i kirkebygningen ved siden af templet, hvor jeg blev bedt om at spille, og hvor min datter dirigerede. Jeg føler det som et meget stort privilegium at have oplevet dette.

- Ved selve indvielsesceremonien var der ca. 2000 medlemmer til stede. De tilstedeværende medlemmer sad i alle templets lokaler, hvor der var opstillet fjernsynsapparater, så man kunne følge med i indvielsen. Mit barnebarn June, havde fået en personlig invitation til at synge med i koret. Jeg følte stor taknemlighed, og jeg følte mig meget velsignet over at kunne overvære indvielsen og opleve mit barnebarn synge ved denne højtidelige lejlighed.

Tempelanbefaling er en nødvendighed

Hele arbejdsholdet, der arbejdede inden for templets mure, var i besiddelse af en tempelanbefaling. Denne bestemmelse var noget af en prøvelse for entreprenørerne, idet mange af de ting, der skulle udføres, krævede stor erfaring. Ved det sidste eftersyn af arbejdet, var der intet som helst, der tydede på manglende erfaring. Alt var smukt udført, og man har sparet Kirken for en masse tid og penge. □

Moneca Rohrmann

Rundvisning på Frederiksborg slot i Hillerød. (Foto: TD)

EV-konference i bøgetræernes skygge

Traditionen tro, samledes EV-gruppen (enlige voksne over 30 år) igen denne sommer. Mødestedet var denne gang et pragtfuldt kursuscenter i Nordsjælland, Kolle-Kolle ved Værløse.

Mellem 80 og 100 fra hele Skandinavien var i disse idylliske omgivelser samlet om alt fra lancier og ballet til jødedom og astronomi.

Tiden var besat med gode og interessante aktiviteter. Der var besøg på oldtidsbyen Lejre og det lidt nyere Frederiksborg. Der var sightseeing i København, hvor tiden blev brugt i missionærtjeneste. Alle blev udfordret til at give et eksemplar af Mormons Bog til en person inde i byen. Udfordringen blev

Maden var meget fin. Her spises forretten ved gallamiddagen. (Foto: TD)

Det blev til et godt samarbejde om en tegning ved en af de populære workshop. (Foto: TD)

modtaget med åbne arme, og der var flere, der næsten ikke kunne bære alle de bøger, de gerne ville give væk.

- Det var svært i begyndelsen, men vi tog det som en udfordring, og det var en dejlig følelse, når nogen modtog bogen, sagde en svensk deltager ved det efterfølgende vidnesbyrdmøde.

Der var også tid til at nyde de pragtfulde faciliteter. Mange benyttede fritiden til at få sig en forfriskende svømmetur i den dejlige indendørs swimmingpool. Andre foretrak ikke at blive våde, men fik motion ved at spille bordtennis eller billard, gå ture ved Furesøen eller blot sidde og snakke med andre deltagere, både nye og gamle venner. Der var ikke tid til at være 'enlig'.

Aftenerne blev tilbragt med lækre måltider, dans og endog tivolibesøg, hvor festfyrværkeriet var en værdig afslutning!

- Det er en dejlig følelse at være med, fortalte en af de danske deltagere, jeg nyder at være her sammen med alle de dejlige mennesker!

De svenske deltagere nævnte, at næste års EV-konference ville foregå i Härjedalen i Sverige, forholdsvis tæt på den norske grænse. Den finder sted fra 1. til 8. august 1992 og ville være en fælles uge i fjeldet med mange dejlige naturoplevelser. □

Lisbeth V. Andersen